

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIÒDIC

1. Descentralització i Lleida.

Amb la brisa política que bufa des del Barcelonès centralista de fa dos anys, la Conselleria de Cultura capitanejada amb delicada mà per la dermatòloga Caterina Mieras, comença a donar fruits tardoteatral. L'acció geopolítica va de descentralitzar a la jacobina. El mapa del teatre a Catalunya s'està transmutant com la nena diabòlicament posseïda de l'Exorcista. O com els voltors del "mètode Grönholm". Sutnamis mediterranis, convulsions rurals. El pati és més regirat que els de la ESO. De moment, a Reus -que enganxen-

i a Tarragona -que manxen-, el pati fa goig. Amb el bon grapat d'euros emanats de la Generalitat, a Reus s'han pogut inventar el Centre de les Arts Escèniques de Reus (CAER) que ha caigut -l'acudit és dolent, ho sé- amb gràcia populista. Allò de Casa i Jardí, l'hortet que proclamava l'avi Cesc Macià el segle passat. I Ferran Madico se l'ha muntat a tot confort capitalitzant els contactes políticogremials de quan rondava pel Raval barceloní. Perquè el Departament de Cultura de la Generalitat enguany ha signat sengles convenis amb Girona i el festival Temporada Alta, Terrassa, Reus, Tarragona. La descentralització és un fet més consumat que la grip aviar. I ara la pregunta del milió: i Lleida, què? De les quatre capitals catalanes de província, Lleida és

l'única que no rep la injecció econòmica generalista. ¿Què passa amb la Lleida-Capital-de-la-Cultura 007? Algú ha estat badant llastimosament. O és Antoni Llevot, delegat de cultura de la Generalitat a Lleida. O bé Xavier Sáez, regidor municipal d'afers ídem. O els (dos) responsables teatrals de la ciutat, atrinxerats personatges, l'un amb nom de flor, l'altre, cognom de sant. O tots plegats. La situació és per llençar pedres anti-sistema. Passa com amb l'AVE. I si Catalunya és una gran ciutat, Lleida n'és una barriada perifèrica que algun dia pot cremar per l'acció dels *okupes* teatrals.

2. Descentralització i Catalunya. I mentre la indústria cultural de la Comunitat de Madrid experimenta un impuls titànic en els darrers anys, la

catalana s'estanca tot mirant-se el melic. És la conclusió de l'estudi "El sector cultural a Catalunya" confegit per la Cambra de Comerç de Barcelona. Tot i que l'evolució de la indústria cultural catalana no és dolenta -ha crescut el 20'5% entre 1998-2001, suposant l'1,2% del total de la riquesa generada- aquest increment és inferior al del conjunt de l'Espanya de les Auto(no)mies. Quant el rànquing d'escenaris, en primer lloc se situa el Teatro Lope de Vega madrileny, seguit pel Gran Teatre del Liceu barcelonès. Però a partir d'aquí Madrid guanya per golejada: 5 a 1. Per tal de frenar la tendència global a la pèrdua de pes específic -llocs de treball-, la Cambra proposa "concentrar en el territori empreses dels diferents subsectors, crear un cluster, per aprofitar les sinèrgies que es generin". Clar i català: fer pinya i treure'ns la son de les orelles.